

nálása mellett sem élhetett a vadság felső fokának termelőerőivel 100 km²-ként több, mint 5-10, vagyis összesen 15-30.000 ember. Így a pusztára kikerült magyarság legnagyobb létszámát sem tehetjük többre, mint legfeljebb 10.000 emberre. Ezzel szemben a Kubán-vidéki haza területén 100 km²-ként mintegy 70-100 lélekkel számolhatunk a barbárság középfokának termelőerői mellett s ennek megfelelően 70-100.000 emberre becsülhetjük a Kubán-vidéki magyarság legnagyobb létszámát. Az ugor őskorban 100 km²-ként 5-10 főre tehető népsűrűség szembeállítására a Kubán-vidéki magyarságnak a megfelelő területegységre számítható 70-100 főnyi népsűrűségével a magyarság termelőerőinek azt a fejlődését ábrázolja, amely az ugor őskortól a kubánvidéki korszakig, a vadság felső fokától a barbárság középfokáig lejátszódott.

A BROADWAY BANKÁRJA

Irtta: DAMON RUNYON

Damon Runyon a mai Amerika legjellegzetesebb, Európában teljesen ismeretlen novellistája. Valaha újságíró volt s ennek embertípusnak a vonásait megőrizte novelláiban is, melyek mind New-York főútjain — a Broadway bizonyos szakaszain — játszódnak le a hajnali órákban, gangsterek, kártyások, löversenyjátékosok és görllők között. Novelláit mindig egy névtelen valaki meséli el, aki féllábbal minden trükkben benne van, féllábbal azonban az amerikai erkölcsi rendben is.

Ismerek jópár nőcskét, akik elég pompás karriert csináltak, de ez mind semmi, Israel Ib Silkjéhez képest, ami annál meglepőbb, mert Silk eleinte rendkívül utálta a bankárokat. Magam sem rajongok a bankárokért, köszívű fickónak tartom valamennyit, de azért nem vagyok elfogult velük szemben. Valójában szükség van rájuk, mert ha nem volnának, hova az ördögbe vinnék a váltóikat a polgárok.

Még jóval Israel Ibbel való találkozására előtt elmesélte egyszer Silk, hogy miért utálja a bankárokat. Ez még akkoriban volt, amikor mint egyszerű kórista munka után bejárt a Mindy-bárba, rendszerint hajnali négy felé.

Ebben az órában még elég sokan üldögélnek Mindynél, a fiuk pihennek egyet, a bakk vagy ez, az után, az összeverődött nőcskék a különböző lokálokból, beleértve a kóristákat és konzumnőket, befordulnak valamit falni hazamenetel előtt, a legtöbbször még szinpadra festve, kegyetlenül fáradtan.

Persze összeismerkednek az itt üldögélő pasasokkal, hellóznak és szívesen fogadnak meghívásokat egy-egy feketére, téstára, esetleg rántottára. Mindez kelemes és ártatlan, mert a kártyázástól kidölt pasások nem kapnak magas vérnyomást az elnyuzott görllőktől és konzumnőktől, főleg az utóbbiaktól nem.

Szóval egy reggel Silk az én asztalomnál ül, egy feketét szopogat meg egy darab almás lepényt majszol, amikor bejön a Görög, igen kifacsart képpel és mellém rogy le egy székre. A Görög közismert kártyás, ilyen tájt mindig sós heringet rendel, sok hagymával, ami tudvale-

vőleg igen frissit. Közben elmondja, hogy huszonnégy óra hosszat egyfolytában adott bankot, mire Silk közbeszói ilyenformán:

— Gyűlölöm a bankokat, azonkívül gyűlölöm a bankárokat is. Miattuk vagyok a Johnny Oakley piszkos lebujának a rabszolgája, heti huszonöt dollárért. Talán az anyám is élne s én is otthon laknék vele az 57.-uccai bolhafészek helyett.

Anyám egyszer összesurolt háromszáz dollárt, hogy engem iskolába adhasson. De egyik helyen, ahol surolt, egy bankár rábeszélte, hogy tegye be a dohányt az ő bankjába. Egy nap a bank csődbe ment és ez olyan csapás volt szegény anyámra, hogy ágyynak esett és meghalt. Még kicsi voltam — mondja tovább Silk — de emlékszem, hogy ott álltunk a bukott bank előtt s anyám kisírta a szemét.

Végülis megmagyarázom Silknek, hogy ez a bank, amiről a Görög beszél, egészen másféle bank, mint a mamáé volt, ez makaó bank, ami kártyajáték. Mindezt azért mondom el, mert Silknek mindenki mindent megmagyaráz.

Valahogy összetartunk itt Mindynél abban, hogy Silket ki kell okosítani, mert árva, nem járt iskolába és nem akarjuk, hogy olyan bután nőjjön fel, mint általában ezek a nőcskék, nem is említve, hogy az első pillanattól mindnyájan megszerettük.

Ebben az időben Silk lehetett ugy tizenhét éves, körülbelül negyvenöt kiló, nyulánk és lapos, mint valami fiu. Puha barna haja volt és nagy barna szeme, talán kicsit nagy is az arcához képest, nyilt tiszta nézése és úgy beszélt, ahogy egy közülünk való fickó a másikkal szokott. Mindig mondtam is, hogy ez a Silk inkább fiu, mint lány, inkább járt közénk, mint a lányok közé, végülis már egészen úgy látta a világot, mint mi.

Beült közénk hajnaltájt, vitatkozott különböző pasikkal, bár inkább figyelt, mint dumált, lóversenyről, futballról, boxról, kártyáról, általában mindarról, amiről érdemes dumálni. Ritkán szólt, akkor is inkább kérdezett. Persze az ilyen kis angyal, aki csak figyel, rettentő népszerű lesz, mert semmit sem utálnak jobban, mint a mindenbe belekotyogó nőket.

Lassanként a törzstagok szenvedélye lett Silk nevelése, beleértve Regretet, a lóversenyjátékos, aki kitanította arról, hogyan kell a palit felültetni, hogy a sánta lóra fogadjon, bár a magam részéről ezt nem tartom kivételesen fontosnak fiatal lányok nevelése szempontjából épp-ugy, mint Big Nig előadását sem arravonatkozólag, hogy bevág-e rendes játékos ötre vagy sem.

Aztán ott volt még Doc Daro, napjainak legjelentősebb Óceánjáró játékos, aki Európa és Amerika közt ide-odautazva fosztogatja bridzben és pókerben a jómódú polgárokat. Mostmár olyan köszvényesek az ujjai, hogy képtelen osztani, pedig hát a jó leosztás a legfontosabb ebben a szakmában.

Ez a Doc Daro pontosan megmagyarázta Silknek, hogy milyen aljasak a férfiak és milyen szemenszedett fortélyokkal csavarják el a nők fejét. Ilyenkor persze saját régi trükkjeit mesélte. Docnak ugyanis az a felfogása, hogy ilyesmikkel tisztában kell lennie minden valamirevaló lánynak, aki a Broadwayn akar megélni. Silk azonban privátim bevallotta nekem, hogy mindezeket már öt éves korában tul volt.

Szerintem köztük legtöbbet ér az öreg professzor, D., aki, ha nincs

lóversenyen, folyton a könyveket bujja. Valójában az öreg professzor kicsit dilis a sok könyvével, de ez a szokás ugylátszik még akkor ragadt rá, mikor Ohióban tanított az egyetemen, szóval a lóversenykorszak előtt. Mindenesetre az öreg hordja az olvasnivalót Silknek s utána még meg is beszélik az olvasottakat, az öreg professzor rendkívüli öröme.

— Remek kis lány — mondja nekem az öreg — s azonkívül van szive is.

— Big Nig azt mondta — felelem, — hogy ugy kezeli már a kockát, ahogy csak a legjobbak.

Erre az öreg egy ej-ej sóhajtással odébbáll. Ugy látom, nem tart sokat nevelési elveimről.

Egyik éjszaka a Johnny Oakley lokáljának énekesnője kanyarót kapott tizenkét éves fiától s minthogy Johnnynak épp elég a baja vendégeivel anélkülis, semhogy még kanyarót ragasszon rájuk, az énekesnőt egyszerűen kirugta.

Most már itt állt a lokál anélkül, hogy valaki elénekelné esténként a „Stacker Lee” című dalt, amivel a volt énekesnő ijesztgette a vendégeket. Johnny szemlét tartott a kórusban s végülis megkérdezte Silket, vállalja-e a Stacker Lee-t. Silk kijelentette, hogy énekel ugyan, de csakis valami klasszikust s nem ezt az ócska dajkadalt. Johnny elkeseredetten kilóditotta pódiumra — zengj, amit akarsz felkiáltással. Silk erre elénekelte egy még ócskább dalt, az Annie Laurie-t, amit még a mamájától tanult, de olyan meghatóan, hogy többen bögtek a lokálban. Persze mindjárt jöttek a rosszmájúak, hogy kizárólag professzor D., Big Nig és a Görög bögött, akik véletlenül éppen jelenvoltak. Mindenesetre Silk továbbra is énekelhetett. Egyik este bevetődött a lokálba Harry Fitz, a színházi ügynök és azzal szaladt Ziegfieldhez, hogy felfedezett egy teljesen új stílust.

Természetesen Ziggye leszerződtette a Folliesbe, miután bizott Harry Fitz ítéletében. Az első énekszama után azonban tüstént megkérdezte, tud-e valami mást is s láthatólag megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy Silk táncolni is tud.

Igy lett Silk Ziegfield táncosnő, még pedig mindjárt bomba sikerrel. Ugyanis teljesen felöltözve táncolt, ami a kivételes újdonság ingerével hatott. A Mindy törzsvendégei annyi orchideát küldtek neki, amennyi egy taxiba befért. Professzor D-től megkapta a „Történelem alapvonalai” c. könyvet, Silk a legboldogabb nő lett a városban...

Igy mulik el egy év. Ezalatt a Follies csodálatosan átalakítja Silket. Igaz, hogy én nem látok rajta olyan csodálatos változást, eltekintve attól, hogy itt-ott kidudorodik, ahol általában a nőknek ki kell dudorodniuk és arca is hozzá kerekedik a szeméhez, de mindenki odavan, hogy milyen gyönyörű. A lapok hozzák a képét, egész sereg pali lóg utána és küldözi a virágot, meg ezt, azt,

Egyik fickó még külön ékszereket is küldözget. Ezeket Silk lelkiismeretesen behozza Mindyhez, ahol Ékszerész Joe meggusztálja, aki elsőrangú ékszerszakértőnek számít a Broadwayn s egy pillantásra megmondja, mi mennyit ér.

Ékszerész Joe véleménye szerint az ékszerek szemétre valók, miért is Silk sürgősen rugja ki az olyan fiskót, aki ezeknél nem tud rendesebbet adni. Am egyik hajnalban Silk beállít Mindyhez akkora smaragddal,

mint egy szappan s amikor Ékszerész Joe meglátja a követ, kijelenti, hogy aki ezt adta, az megkülönböztetett figyelmet érdemel.

A smaragd küldője nem más, mint Israel Ib, a bankár, az East Side negyedbeli Bank of the Bridges igazgatója, akivel Silk igen szokatlan módon ismerkedett meg. A dolog úgy kezdődött, hogy egy Simeon Slotsky nevű fiatalember, Ib bankjának egyik pénztárosa betévedt a Foliesbe és nyakig beleesett Silkbe.

Ez a Slotsky küldözgette a szemétre való ékszereket s minthogy kis fizetése volt, itt-ott sikkasztott egy kicsit. Persze az ilyesmi nem rendes dolog, fel is fedezték és Ib nagyban készülődött becsukatni a dutyiba, amitől Simeon Slotsky meglehetősen idegenkedett. S mert jobb nem jutott az eszébe, elment Silkhez és elmesélte neki az egészet, azt sem hallgatva el, hogy a sikkasztás szerelemből történt, bár eddig két szónái többet nem váltott Silkkel.

Elmondta, hogy tekintélyes szülőktől származik, lent az East Side keleti felén, akik igen szomorúak lesznek, ha ő dutyiba kerüi, különösen a mama, de Ib ur nem akar elállni ettől a tervtől, mert ki nem állhatja, ha tőle sikkasztanak s a mama hiába sirja teli Ib ur mellényét, sőt ezért még külön is mérges. Szóval, ha Silk ki nem talál valamit, ő máris mehet a dutyiba.

Silknek megesett a szive a fiatalemberen s leült levelet írni Israel Ibnek, melyben kéri, hogy igen fontos ügyben várja meg őt a Folies kiskapujában. Persze Silknek fogalma sem volt arról, hogy ez hülyeség, hisz ilyen esetben a bankár legfeljebb telefonál az ügyvédjének.

Ibnek azonban véletlenül titkos vágya volt megnézni a Folies kiskapuját, ahol mint hallotta félmeztelen lányok sűrögnek — és elment. Félóra múlva Slotsky ügye rendben volt. Ib megígérte, hogy mindent elintéz, sőt állást szerez a fiunak, a nyugati negyedben.

Másnap Slotsky eljött hálálkodni, mire még egy dedikált fényképet is kapott Silktől, amit mamája lent az East Sideben a falra akaszthat örök emlékül. Ezzel Slotsky el is ment s amint hallom, igen tiszteletreméltó polgár lett belőle, Silk pedig negyvennyolc óra múlva megkapta a szappannagyságu smaragdot.

Erről az Ibról eddig senki sem hallott a Broadwayn. Ugy látszik valami csendes, szorgalmas fickó, aki egész nap a dohány után lohol, este meg rohan Silkhez. Kurta, vastag, negyven körüli alak, kicsi kerek hasa van s azon fehér mellény, meg fekete zsinóron aranykeretes csiptető. Az orra husos és nagy, szóval az egész figura meglehetősen ronda, de azt állítják róla, hogy szakmájában a jövő embere.

Silk nagyon kitól vele, nemigen bírja a képét, de minden reggel új ajándékokkal jön a Mindybe. Karkötő, melltű, gyűrű satöbbi. Végül is Ékszerész Joe félrehívja és a lelkére beszél: — Aki ilyen árut hoz, azzal nem szabad kukoricázni.

Ib mindenesetre fülig szerelmes és szenved s én talán kicsit sajnálom is, de arra gondolok, hogy ezerszer jobbképű fickók is szenvednek. De tulajdonkép mindegy.

Végülis Silk kicsit több figyelmet szentel Ibnek és egyszercsak halljuk, hogy otthagya a Foliest, a Park Avenuen bérelt hatalmas iakosztályt, akkora autója van, mint egy hajó, egyenruhás a sofőrje és annyi a bundája, mint valami eszkimó törzsnek, köztük egy csincsilla, ami egye-

dül száz lepedőbe került.

Aztán halljuk, hogy egy blokkház is a Silk nevén van, ami már igen komoly, mert Broadway görlok a saját nevükre legfeljebb csak idézőt szoktak kapni. Egyedül professzor D. nem csudálkozik, mert ő olvastott Silkkel egy könyvet a „Magántulajdon fontosságáról.”

Ebben az időben ritkán láttuk Silket, csak hallottuk vagy olvastuk, hogy újra vett egy házat, épülettömböt és örültünk, hogy a nevelésére fordított idő nem veszett kárba. Később Silk átment Európába és Párisban meg itt-ott élt két évig. Sokan azt állítják, hogy igen megharagudott, mikor megtudta, hogy Israel Ib nős. Meggyőződésem, hogy Silk tudta ezt eleitől kezdve, mert ez semmiesetre sem volt titok. Tény, hogy Ib alaposan meg van nősülve. Sirig hú hitvese egy öreg dagadt hölgy, akinek a családja teli dohányjal.

A valószínű az, hogy Silk unta Ibet és nem akarta gyakrabban látni esuf képét, mint kétszer, háromszor évente, mert körülbelül ennyiszor tudott Ib átlógni üzlet címén Európába. Azután egy télen csak hallom, hogy Silk jön haza. Ez a tél ezerkilencszázharminc tele, amikor a kemény hideghez még hozzájött a válság is.

Karácsony tájt, úgy délelőtt 11 felé köt ki a hajó. Silk keresi Ibet a kikötőben, de Ib sehol és senki sincs, aki megmondja, hogy mért nem jött ki Silk elé.

Nincs mit tenni, Silk taxit fogad és elhajtta a bankhoz, ahol még életében nem volt, hogy beszéljon Ibhez és egyben jól megmossa a fejét.

Ebben a városrészben még sohasem járt Silk. A polgárok itt hosszú szakállt viselnek és igen gyatrán beszélnek angolul. A levegőben hering szag és Silk kissé émelyedik, mikor a bank elé ér.

Mindez kicsit meglepi, de legjobban akkor lepődött meg, amikor megpillantotta a bankot körülvevő tömeget. Ez a tömeg rengeteg szakállból és kendőből áll és igen izgatott. Káromkodnak és sóhajtoznak. A leghangosabb közöttük egy öreg mámi, aki egy kis bolt ajtajából kiáltozik. Ez a vén mámi aránylag nagyobb zajt csap, mint a többi együttvéve s hozzá még valami idegen nyelven rikoltozik, valószínűleg igen csunyákat.

Silk taxija nem tud tovább haladni s egy rendőr be is szól az ablakon, hogy jobb lesz kikerülni innen. Silk megkérdi a rendőrt, hogy mi ez a nagy ramazuri az uccán és mért nem mennek az emberek inkább haza a jó meleg szobába, ahelyett, hogy itt orditoznak a fagyos aszfalton.

— Hát nem hallja — válaszol a rendőr — ez a bank itt ma reggel esőbe ment, a vezérigazgató, valami Israel Ib, már ül is s ezek itt idegesek, mert bent veszett a dohányjuk. Ezek azzal az üvöltő mámivai együtt tulajdonkép' mindent ide hordtak, amit életükben összekapartak s most úgy látszik fuccs. Szomorú ügy — mondja, — mert ezek biza nagyon szegények. — És könny szökik a rendőr szemébe és a gumival egy öreg szakállas fejére huz, mert ez már úgy ordít, hogy az ember a saját szavát sem hallja.

Hát ez meglepő ujság és most már Ibet is nehéz előkeríteni. Így azután Silk hazahajttat a Park Avenuere, ahol már várja a befűtött lakás. Aztán leküld az esti lapokért, amik rendre szapulják Israel Ibet, hogy kifosztotta a szegény embereket.

Valami nem stimmelt egészen és ezért hívősre tették, bár senki sem

hiszi, hogy sokáig bent lesz. Az egyik ujság megírja, hogy Ib sirig hű hitvese azonnal meglépett, ahogy a botrány kipattant, azzal, hogy kedves férje másszon ki a bajból, ahogy tud. Ő ugyan nem ad egy fityinget sem. Az ő pénzén nem fog többé szeretőt tartani. Ő visszamegy a szüleihez s ahogy a firkász írja, ez az egyetlen derűs dolog az ügyben Israel Ib-re nézve.

Persze a sirig hű hitves csacsogása alapján a másnap reggeli lapok már Silk nevét és fényképét is közlik, még a jó öreg Foliesből. De ezt már Silk nem látja, mert taxiba ül és hajttat megint a bank felé. Valamit forgat a fejében, de ez csak később derül ki.

Még mindig elegen álldogálnak a bank körül. Érdekes, milyen nehéz ezekkel a szakállas és kendős figurákkal megérttetni, hogy a bank megbukott. Képesek napokig itt állni betétkönyvvel a kezükben. Egy hét is kell talán, amíg megértik, hogy a dohánynak vége, holott legokosabb lenne, ha hazamennek és kezdik előlről.

Elég sűrűn káromkodnak és sóhajtoznak, bár nem annyira, mint tegnap. Az öreg mámi időnként megjelenik a boltajtóban, megrázza öklét a bank felé és sikolt egyet ismeretlen nyelven. Egy kicsi hájas fickó, kurta szakállal és a fején fültre nyomott ócska colival, állingál a bank előtt és a reggeli lapot olvassa. A többiek körülötte csendesen hallgatják, mit ír a lap a helyzetről. Egy rendőr jár fel-alá s minthogy éppen a tegnapi rendőr, Silk egyenesen hozzá megy. Sokan megbámulják, mert ebben a negyedben ritkán látni csinos fiatal lányt.

Alighogy a rendőr jóreggelt mond, az ujságot olvasó fickó Silkre pillant, azután az első oldalon a képre. Rámutat a képre, majd Silkre és összesug a többivel. Közben a mámi is kijön a boltból, ő is odavegyül a suttogók közé. Kicsit hallgat, aztán megnézi a képet és Silket és szalad vissza a boltjába.

Most már kezdenek gyűlni a szakállak és a kendők Silk és a rendőr körül, mert nyilvánvaló, hogy ő az a nő, aki felelős Israel Ib bukásáért.

Persze a rendőr nem tudja, mi a bajuk Silkkel, gondolja csak kíváncsiskodnak. A rendőr fiatal és nem szereti a hallgatóságot, amikor ilyen csinos nővel dumál, még ha a pasasok nem is beszélnek angolul és előhuzza a gumit.

Ebben a pillanatban kap egy fél téglát, éppen a füle alá, hogy a térdei megereszkednek és már tépik is Silket a szakállak meg a kendők. Van itt vagy száz kendő és szakáll és még többen szaladnak elő innen-onnan az uccából.

Kétszer-háromszor leütik, megtapossák, itt-ott vérzik is. Minden kilátás szerint meg is ölnék mérgükben, amikor a boltjából kirohan a mámi egy szeneslapáttal és nekiesik a szakállas és kendős kobakoknak.

Igen jól kezeli a lapátot. Többen egy-egy ütés után egykedvűekké válnak, mire utat vág magának Silkhez, felkapja, beviszi a boltba, épp amikor a rendőrség és a mentők megérkeznek.

A rendőr még kicsit kába a téglától és arról fecseg, hogy milyen szépen csiripelnek a madárkák a fákön, bár ilyenkor se madár, se fa, legfeljebb pár szakállas és kendős alak üldögél a járdán és a kobakját tapogatja, mások meg kapualjakba huzódnak. Általában nagy a zavar.

A mentők elviszik Silket és néhány szakállast a rendőrrel együtt a kórházba, ahol kicsit később megjelenik Doc Daro. Silk megszuza pár kö-

téssel és tapasszal, semmi veszély. Doc Daro meg professzor D. faggatják, mi a fenét akart Israel Ib bankjával.

— Tudjátok — mondja Silk — egész éjjel nem hunytam le a szemem, hogy ezek a szegény emberek miattam veszítik el a kis dohányukat, bár fogalmam sem volt, hogy honnan származik a pénz, amit Ibtől kaptam. Honnan tudjam én, hogy Israel Ib ezt rabolja. De mikor tegnap megláttam őket a bank körül álldogálni, az anyám jutott eszembe, aki kisorsította a szemét. Az lenne rendes dolog — gondoltam — ha megmondom ezeknek a szegény embereknek, hogy visszaadom a pénzüket.

— Várj csak egy picit — mondja Doc Daro — úgy gondolod, hogy te visszaadod nekik a dohányt?

— Persze — mondja Silk — már beszéltem is Goldstein ügyvéddel, aki megbizottam és elég becsületes ember. Azt állítja, hogy az ingatlanaim és ékszereim, ez, az együttvéve megérnek hárommillióegyszáz dollárt és pár centet, ami szerinte bőven elég valamennyi betétes kifizetésére. Már mindent alá is irtam, bár Goldstein szerint a törvény mögöttem áll, ha meg akarom tartani a vagyonomat. De én már nem tudtam kivárni, amíg Goldstein intézkedik és magam akartam kihirdetni, hogy mindenki visszakap mindent. Mielőtt azonban megszólaltam volna rázugrottak és alaposan megraktak. Ha nincs ott az öreg mámi a szeneslapáttal, most gyűjthettedek volna a temetésemre, mert nekem már nincs egy vasam se.

Hát eddig a történet. A Bank of the Bridges mindenkit százszázaléig kifizetett, Israel Ib új boltot nyitott és sirig hű hitvese visszatért hozzá.

Silk visszajött a Broadwayre és mostanában egy jóképű fickóval látom. Amint hallom, a fiu a hotel-szakmában dolgozik. Nem hiszem, hogy azonos lenne a puskapor feltalálójával, viszont azt állítja, hogy élete legszerencsésebb pillanata volt, mikor Israel Ib megbukott.

Szerintem a legszerencsésebb pillanat az volt, mikor az öreg mámi ott az East Sideben felismerte a falon függő fényképről, hogy Silk az, aki a fiát, Simeon Slotskyt annak idején megmentette a dutyitól.

(Fordította: G. M.)

MESE UCCAKÖLYKÖKNEK

Irta: SALAMON ERNŐ

Hát volt egy lakatos egyszer.

Ugy hívták, hogy Titi.

Egyszer csak észrevette,

hogy az egész kolónia őt neveti.

A lakatos végignézett magán,

— akkora volt, mint egy kazán —

de nem talált semmi kacagnivalót:

az inge rongyos volt, ahogy illik,

füstös volt füllig,

a fogai szép feketék,

se hátán valami „szamár vagyok!”-

féle cédula,

se a nyakán valami veréb,

hát mit kacagnak rajta?

Mi a csuda?

Megharagudt magába, nagyon megharagudt.

Hajnalban ugyan felkelt,

de éjjel nem aludt.

Kétliteres kávésfazekát kedvetlenül

ürítette,

hajnali félkenyerét morzsálva ette.

Kérdezte az asszonyokat:

— Maga mit kacag?

— Maga is mit kacag?

Tám azt kacagják, hogy honnan

hoztam a feleségem?

Az igaz, hogy férje volt bárki férfi,